

Indenrigsministeren: Naar den ærede sidste Taler vil komme tilbage paa Visforholdene, behøver han ikke at minde om, at det er en stor Ulempe, at vort Land er afbrudt af Hævet og derved udsat for Følgerne af disse Visforhold; men det undrer mig, at han ikke har skjænket eet Ord til Omtale af den Betragtning, jeg gjorde gjældende, at hans Ord vilde have større Betydning, hvis Sjælland og Fyen vare landfaste, men at det, naar vi have Storebælt, har meget ringe Betydning for Landet i det Hele, hvorledes Forholdene stille sig med Hensyn til Lillebælt; thi der ere de, hvorledes man end lægger Banen, dog fordeelagtigere end ved Storebælt. Det er ikke for at gjentage de Bemærkninger, som jeg allerede har fremført i denne Retning, og som jeg ganske vist finder saa uigjendrivelige, at jeg vel forstaaer, at man ikke har forsøgt paa at gjendrive dem, at jeg har forlangt Ordet, men for at gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at han vist er i Wildfarelse, naar han taler om Linien Snoghøi—Nebel—Tavlov; thi det er Linien fra Snoghøi til Taarup, der ligger til Grund for Loven og den afsluttede Kontrakt. Der er vel paatænkt en Omregulering af denne Linie, for at tilveiebringe bedre Stigningsforhold; men Linien vil alligevel gaae til Taarup. Der har ogsaa været Tale om en anden østligere Linie, nemlig gennem Erriksbøden til Sanddal og derfra til Fredericia, og som en tredje Linie ganske vist ogsaa om en til Nebel—Tavlov — en Dublet af Taaruplinien — over en Eiendom, som kaldes Henneberg. Det Høieste, der vil kunne vindes ved Valget af den sidste Linie, er 5,000 Rd.; men hvorledes dette vilde kunne blive 1 eller $\frac{1}{2}$ Million Rd., forstaaer jeg ikke. Den kommer nok til at gaae gennem et langt gunstigere Terrain, men gaaer man den Vej, skal man ogsaa til Taarup, kun med et noget større Sving paa Grund af Stigningsforholdene.

Willing: Naar jeg har forlangt Ordet, er det for ogsaa fra mit Standpunkt at udtale, at, hvis Regeringens oprindelige Udkaft havde foreligget, kunde jeg ikke have stemt derfor; men efterat den jydske Fjernbane endelig er bleven vedtagen, skal jeg ikke nægte, at jeg anseer det for en Forbedring ved Lovudkastet,

at det er bestemt, at Banen føres til Snoghøi. Jeg anseer det Lovforslag, som her foreligger, i enhver Henseende for bedre og hensigtsmæssigere end Regeringens Udkaft, baade med Hensyn til Oplandet ved Middelfart og Overfarten ved Snoghøi, og jeg kan i Et og Alt slutte mig til Udtalelserne af den ærede 1ste Landssthingsmand for 11te Kreds (Rosenørn-Teilmann). Da Sagen iøvrigt er udebatteret i det andet Thing, og Forhandlingerne derom have foreligget trykte, skal jeg ikke indlade mig paa vidtløftigt at udtale mig om Realiteten, saameget mindre som jeg haaber, at Landsstinget og jeg gaae i samme Retning med Hensyn til, hvilken Beslutning der skal tages. Dog maa jeg tilføie den Bemærkning, at naar den ærede Indenrigsminister udtalte, at Banen til Snoghøi vilde frembyde Vanskeligheder paa Grund af de Stigninger, som der fandt Sted, forekommer det mig, efter hvad jeg har seet, og efter hvad der er oplyst i det andet Thing, at disse Vanskeligheder ere ligesaa store, om ikke større ved Strib. Det er oplyst, at medens Banen ved Snoghøi gaaer 1000 Fod i vandret Linie og derpaa hæver sig med en Stigning af 1 til 100 til en Høide af 40 Fod over Vandfladen, gaaer den ved Strib 2000 Fod i vandret Linie og dernæst med en Stigning af 1 til 100 op til en Høide af 94 Fod. Hvis det forholder sig saaledes, troer jeg ikke, at dette Punkt kan komme i Betragtning. Jeg nærer ogsaa med den ærede 1ste Landssthingsmand for 11te Kreds (Rosenørn-Teilmann) Tvivl om Betimeligheden af nu at vedtage Lovforslaget, og det saameget mere, som ogsaa den ærede Indenrigsminister tidligere, ikke som Indenrigsminister, men som Landssthingsmand, her netop har givet os den Formaning og Være, at vi skulle være meget forsigtige med at røre ved Lovforslag, der nylig ere blevne vedtagne, for to, tre, fire Aar siden. Den ærede Indenrigsminister har tidligere sagt, at hvis man kom ind paa den Bane, vilde det svække det konstitutionelle Liv; han har sagt, at Lovgivningsmagten, Rigsdagen, vilde tabe i sin Værdighed og i sin Anseelse derved. Alene fra dette Standpunkt af kunde jeg have ifinde at stemme imod Loven, og jeg troer ogsaa, at det vil blive Tilfældet.